

s krmo in orodjem vred. Škode je 2000 gld. Pogorelka je bila zavarovana za 650 gld. — Dne 7. t. m. ob treh zjutraj pričelo je goreti pri županu Jož. Lahu v Klancu v kamniškem okraji, je vpelilo temu vsa poslopja, istotako sosedinji Katarini Pogačar, sosedu Janezu Koširju pa skedenj. Lahu je poginilo v ognju tudi osem prašičev in ena krava. Škode ima Lah do 2600 gld. zavarovan je bil za 1000 gld. Pogačar ima škode 4000 gld. zavarovana je bila za 1250 gld. Košir ima škode 200 gld., zavarovan je bil za 150 gld. Lah in njegova žena sta se tudi pri gašenju in rešitvi več ali manj poškodovala. — V obeh nevedenih slučajih se sumi, da je bilo nalašč zažgano.

— **Nesreča.** 63letni vdovec Jožef Tešina je 3 t. m. v nekem gozdu pri Stražišči pri Kranji kuril, a se pri tej priliki tako ožgal, da je vsled tega še isti dan umrl.

Družba goljufov.

Že deset let je velika družba goljufov tirala sleparije po Angliji, Holandiji in Nemčiji. V svoje mreže je pa največ vabila Galičane, ker je njen vodja po imenu Šapira doma iz Galicije in je zatorej dobro poznal lahko-mišljenost svojih rojakov. Najbrž so pa agenti te družbe zahajali tudi v Galicijo samo in tam poizvedovali po ljudeh, katere bi bilo moč oslepariti. Goljufig samih pa niso v Galiciji izvrševali.

Nepričakovano je ta ali oni kmet ali obrtnik v Galiciji dobil pismo iz Londona, kjer je bil menda glavni sedež sleparjev, pismo, v katerem se mu je ponudilo, da mu preskrbe po 20, oziroma 37 $\frac{1}{2}$ odstotka cene dobro ponarejenih ruskih ali pa avstrijskih bankovcev. V pismu se je dotičnik pozval, da odpiše na navedeno addresso v Londonu. Pri tem pa niso navajali vedno jedne in tiste adrese, menda, da bi policija ne prišla jim tako lahko na sled.

Če je odpisal dotičnik v London in zahteval po naročilu „blaga“, so ga goljufig že imeli v krempljih. Dobil je povabilo, da naj pride v Rotterdam, London ali pa kako nemško mesto, kjer se mu bode ponarejen denar izročil. Reklo se mu je, da naj prinese več tisoč goldinarjev seboj. Da ga še bolj osleparijo, so mu poslali vzorec ponarejenih bankovcev. Vzorec je bil samo na jedni strani na svilen papir odtisnjen bankovec, ali pa tudi popolnoma izdelan. Ti vzorci so kazali, da znajo v Londonu zares izvrstno ponarejati bankovce. Ti bankovci, ki so se poslali za vzorec, so bili pristni, kajti sleparji bankovcev ponarejali niso.

Če je ponudnik bil voljen priti v London ali kam drugam, se mu je naročilo, da naj brzojavno naznani čas svojega prihoda. Sleparji ga pa niso pustili, da bi prišel v London. Vsprejeli so ga že na potu in izpeljali v kak hotel. Ljudje, ki so ga pričakovali, imeli so pred vsem nalogo se prepričati, če ima denar pri sebi in če ni morda obvestil policije.

Če se je pokazalo, da je vse v redu, je začel svoje delovanje glavar teh goljufov. Speljali so dotičnika v kako beznico ali pa na prosto polje. Tje je prišel Šapira, vzel zavitek z pravimi bankovci od tujca in mu izročil večji zavitek s ponarejenimi bankovci. Če je ogoljufanec zavitek še le doma odprl, videl je, da so zgoraj in spodaj zares

pravi avstrijski ali pa ruski petaki, ali druga vsebina so pa bili zreski papirja v velikosti bankovcev.

Če je pa dotičnik bil previden in se ni dal preslepiti, so se poslužili druge zvijače. Ko so se pogajali, prišla sta dva moža, ki sta se izdala za policijsta. Prijela sta najprej Šapira, in ko je ta vse priznal, sta pobrala pravi in ponarejeni denar in odpeljala Šapira in tisto osebo, ki je tujca k Šapiri pripeljala. Tujca sta pustila, da je ubežal.

Če to ni bilo mogoče, izvabili so žrtvo v Rotterdam, in so prišli Šapira in tovariši in ter odpeljali kupca na mejo. Tukaj si je dal dati Šapira kupnino, ali jeden njegovih tovarišev je pa tujcu vtaknil v žep zavitek, v katerem so imeli biti ponarejeni bankovci, katerega naj pa zaradi varnosti pogleda še le, ko pride čez mejo. V zavitku so pa bili le zreski papirja.

Poprej je pa Šapira naznanil carinskemu organom, da jim v roke pripelje tihotapca. Pri carinskem uradu je privedši jednega svojih tovarišev označil kot dotičnika. Moža so mejni stražniki strogo preiskali ali ko niso našli ničesa carini podvrženega so ga seveda izpustili.

Tujec, ki je to opazoval, je mislil, da so kaj izvedeli o ponarejenju denarja in so zato Šapira in njegovega tovariša prijeli, ter je ubežal, predno je bilo carinsko preiskovanje končano, da bi tudi njega ne prijeli in ne odpeljali v zapor.

V vseh teh slučajih se je goljufanec bal ovaditi, da bi tudi sam ne prišel sodišču v roke. Tako je bilo mogoče, da so goljufig tako dolgo sleparili, ne da bi se bilo izvedelo.

Nazadnje je policija le nekaj zavohala. Dunajska policija je izvedela, da je jeden teh sleparjev odšel v Berolin in je to naznanila berolinski policiji. Dotičnik se je v Berolinu v nekem hotelu nastanil kot Roman Herz, strojni inženjer iz Londona. Policija ga je prijela in pokazalo se je, da je delavec Jožef Adolf Hertz, član družbe goljufov. Policija je pa znala to stvar tako tajno obdržati, da Hertzovi tovariši niso zvedeli, da je on prišel v roke pravice. Od Herzta so izvedeli, da se ima baš izvršiti neka goljufiga v Rotterdamu. Stvar se je naznanila policiji v Rotterdamu, ki je zaprt, ko so ravno hoteli nekega tujca oslepariti, pet teh sleparjev, štiri Galičane in jednega Rumuna.

Dunajska policija se je bila v tej stvari že obrnila do policije v Londonu, ki pa ni hotela pomagati, da bi goljufige zaprli, ker ni poškodovan noben Anglež. Zato se je moralo gledati, da jih drugod primejo.

— **Samomor.** V Dunajskem Novem mestu se je umoril neki Karol Zelenko, ki je imel znanje z neko mlado revno deklico, ki bi imela kmalu mati postati. Zadnji čas se pa seznanil z neko bogato deklico, katero bi bil rad vzela. Ker mu je prva ljubezen delala ovire, se je pa ustelil.

— **Ostanke ladije „Machichaco“** pred Santandrom, katera je že napravila toliko nesreče, so te dni popolnoma razstrelili. Dinamit se ni razletel in sploh ni bilo nobene nove nesreče. Skoro vse prebivalstvo je bilo bežalo iz mesta v gore, ko so ostanke ladije razstreljevali. Sedaj so se pa ljudje pomirili in povrnili so se na svoje domove.